

ע"פ 23683/05/18 - טל כהן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 23683-05-18 כהן נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת חיה זנדברג
מערער	טל כהן
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק-דין

ערעור על פסק-דין של בית משפט השלום לתעבורה (כב' השופט ארנון איתן) מיום 29.3.2018 בפ"ל 12126-06-17.

כתב האישום

- המערער הואשם בכך שביום 9.6.2017 בשעה 11:30 או בסמוך לכך נהג באופנוע כשהוא פסול מלנהוג, ללא תעודת ביטוח בת תוקף וכאשר רישיון הרכב פקע. למערער יוחסו העבירות של נהיגה בזמן פסילה, עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש]; נהיגה ברכב ללא ביטוח, עבירה לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970; רישיון הרכב פקע פחות משה חודשים, עבירה לפי סעיף 2 לפקודת התעבורה.
- כאמור, אחת העבירות שיוחסו למערער בכתב האישום היא העבירה של נהיגה בזמן פסילה. לפי האמור בכתב האישום, פסק-הדין במסגרתו נפסל המערער מלנהוג (תת"ע 2040-04-17) ניתן ביום 15.5.2017 בהעדרו של המערער, ולמערער נודע על הפסילה כשקיבל מכתב בדואר רשום מיום 7.6.2017, ובו פרוטוקול גזר הדין והודעה על הפסילה.
- המערער כפר בכתב האישום, והתיק נקבע להוכחות ליום 12.12.2017.

הכרעת הדין

- ביום 12.12.2017 נרשמו בפרוטוקול הדין דברי המערער לאמור:
"האמת היא שהיה לי את הטופס של 7 עמודים שקיבלתי בדואר, פתחתי אותו, תכננתי ללכת להפקיד את הרישיון ביום ראשון, קיבלתי ביום חמישי את הטפסים, נפגשתי עם העו"ד והוא לא נתן לי תשובה חד משמעית שהשלילה מתחילה במידי. זה היה מצוין בעמוד האחרון באותיות קטנות שהשלילה בפועל מתחילה בפועל מהרגע המשפט ולא מרגע הפקדת הרישיון".
- לאחר דברים אלו, הודיע ב"כ המערער כי המערער מבקש לחזור בו מכפירתו ולהודות בכתב האישום. בית המשפט קמא התיר זאת והרשיע את המערער על סמך הודאתו.

גזר הדין

עמוד 1

6. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים לעונש, גזר בית המשפט קמא (כב' השופט ארנון איתן) את עונשו של המערער לאמור:

"אין צורך להכביר מילים בדבר חומרת העבירה בה הורשע הנאשם. יתר על כן, עבירה זו בהתאם לרמת הענישה הנוהגת, מחייבת הטלת מאסר ולו בעבודות שירות, הכול בהתאם לנסיבות המעשה ונסיבותיו של העושה..."

בענייננו, והדבר לא נסתר על ידי המאשימה... סבר הנאשם בשגגה כי פסילת הרישיון תחל ממועד יום ההפקדה. הוצג לעיוני המסמך שנשלח אל הנאשם וכן הודעתו במשטרה, בה שב וטען כי שגה לחשוב כי יוכל להפקיד את הרישיון ביום 9.6.17. בעניין זה יש לציין כי הנאשם נשפט בהעדרו כמפורט באישום, וקיבל מכתב בדואר רשום ביום 7.6.17 (פסקאות 4-5 לפסק-הדין).

7. לפיכך, ונוכח נסיבותיו האישיות של המערער כפי שפורטו בגזר הדין, גזר בית המשפט קמא את עונשו של המערער לפסילת רישיון לתקופה של חמישה חודשים; פסילה על תנאי; קנס; ומאסר על תנאי.

הבקשה המוסכמת לתיקון גזר הדין

8. ביום 25.12.2017 הגיש המערער לבית המשפט קמא בקשה מוסכמת לתיקון גזר הדין. בבקשה נטען כי פסילת רישיון הנהיגה של המערער לתקופה של 5 חודשים תגרום למערער לנזק כלכלי רב, שכן רישיון הנהיגה חיוני למערער בעבודתו. לפיכך, ביקש המערער - בהסכמת התביעה - כי גזר הדין מיום 12.12.2017 יתוקן, כך שתקופת הפסילה תקוצר ותעמוד על 60 יום, ובנוסף יוטל על המערער עונש מאסר לתקופה של 21 יום, אשר ירוצה בעבודות שירות.

9. בעקבות הבקשה המוסכמת הנ"ל, החליט בית המשפט קמא ביום 26.12.2017 על ביטול גזר הדין, והפנה את המערער לקבלת חוות דעתו של הממונה על עבודות שירות.

10. ביום 16.1.2018 הודיע הממונה על עבודות שירות כי המערער לא התייצב לריאיון בפניו. בדיון שהתקיים בפני בית המשפט קמא ביום 22.1.2018 טען ב"כ המערער כי הסיבה לאי התייצבות המערער היא שלא עלה בידיו ליצור קשר עם הממונה, וביקש כי תינתן למערער הזדמנות נוספת להתייצב בפני הממונה. בית המשפט קמא שב והפנה אפוא את המערער לממונה על עבודות שירות.

11. ביום 26.3.2018 הודיע הממונה על עבודות שירות שוב שהמערער לא התייצב לריאיון בפניו. בדיון שהתקיים בפני בית המשפט קמא טען המערער כי הסיבה לאי-התייצבותו בשנית בפני הממונה היא "ההפקדה של הרישיון... עלול לגרום לי לקריסת העסק... באתי לבקש... שבית המשפט הרי השתכנע שלא היה פה בידועין, והעניין של ההודאה היה של כולם רצו לסגור את הסיפור, ואני נשאיתי עם ההרגשה שאני רוצה לקחת אחריות אבל אני לא מסוגל לקבל על עצמי דבר כזה שהעסק שלי יתרוסק".

גזר הדין מיום 29.3.2018

12. ביום 29.3.2018 גזר בית המשפט קמא (כב' השופט ארנון איתן) את דינו של המערער, והשיב על כנו את גזר דינו מיום 12.12.2017. בית המשפט קמא קבע כי בהעדר חוות דעת מטעם הממונה, ונוכח השתלשלות העניינים, הוא אינו מוצא לנכון להקל עם המערער מעבר לגזר הדין המקורי.

13. על גזר דין זה הוגש הערעור הנוכחי.

הערעור

14. בערעורו טען המערער כי יש להקל בעונשו בשל כך שלא הבין, בתום לב, כי עליו להפקיד את רישיון הנהיגה באופן מיידי, וסבר כי הפסילה תתחיל מיום הפקדת הרישיון. לפיכך, כך לטענתו, אין דינו כדין מי שהוזהר לו, בפניו, כי רישיונו נפסל, אלא בעת שהמערער נהג הוא סבר בתום לב כי הפסילה שהוטלה עליו עדיין לא נכנסה לתוקף.

15. המערער שב וביקש כי תינתן לו הזדמנות נוספת לפנות לממונה על עבודות שירות, ובהסכמת המדינה

המערער הופנה שוב - הפעם במסגרת הערעור - לקבלת חוות דעתו של הממונה. אולם, הממונה על עבודות שירות הודיע כי המערער לא התייצב לריאיון בפניו, ובדיון שהתקיים ביום 27.12.2018 הודיע המערער כי "נרד מענין עבודות שירות כי איני מעוניין בכך" (עמ' 7 לפרוטוקול).

16. בנוסף, ביקש המערער לחזור בו מהודאתו, שניתנה בבית המשפט קמא, הודאה אשר לטענתו נבעה מלחץ.

17. ב"כ המדינה התנגדה לקבלת הערעור. לטענתה, אין כל עילה שבדין להתיר למערער לחזור בו מהודאתו, שכן פסק-הדין ניתן כשהמערער מיוצג, והבקשה לחזרה מהודאה הוגשה רק בשלב הערעור. ב"כ המדינה הדגישה כי במסמכים שנלוו לפסק-הדין, שפסל את המערער מלנהוג (תת"ע 17-04-2040), נכתב במפורש כי אסור למערער לנהוג וכי עליו להפקיד את רישיון הנהיגה באופן מידי.

דיון והכרעה

18. דין הערעור להידחות.

19. סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 קובע כי נאשם רשאי לחזור בו מהודאתו "אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו". המקרים בהם תינתן לנאשם הרשות האמורה פורטו בפסיקת בית המשפט העליון, כפי שעמד על כך כב' השופט קרא ברע"פ 3618/17 מולא נ' **הוועדה המקומית** (2018):

"כלל הוא כי ערכאת ערעור תתיר לנאשם לחזור בו מהודאה שמסר לאחר שניתן גזר דינו רק במקרים חריגים ונדירים ומטעמים מיוחדים - בין היתר כאשר קיים חשש ממשי כי הודיית הנאשם ניתנה בניגוד לרצונו החופשי... בענייננו, המבקש היה מיוצג בכל הדיונים, וכעולה מפרוטוקול הדיון, כתב האישום הוקרא למבקש, ולאחר שהוא הבין את תוכנו, הוא הודה בעובדותיו... משכך סבורני... כי המקרה דנן אינו בגדר אותם מקרים 'נדירים וחריגים' בהם יש לאפשר לנאשם לחזור בו מהודייתו" (שם, בפסקה 11 להחלטה).

20. הוא הדין בענייננו. המקרה הנוכחי אינו נמנה על המקרים הנדירים והחריגים, בהם יש מקום להתיר לנאשם לחזור בו מהודאתו בשלב הערעור. המערער היה מיוצג בבית המשפט קמא, והתקיימו בעניינו מספר הליכים ודיונים **לאחר** שהודה בביצוע העבירה. באף לא אחד מדיונים אלה לא ביקש המערער לחזור בו מהודאתו: הודאת המערער ניתנה בדיון מיום 12.12.2017. המערער לא ביקש לחזור בו מהודאתו במסגרת בקשתו מיום 25.12.2017 לתיקון גזר הדין. הוא לא ביקש לחזור בו מהודאתו בדיון שהתקיים בבית המשפט קמא ביום 16.1.2018, בו ביקש ב"כ המערער כי תינתן למערער הזדמנות נוספת להתייצב בפני הממונה. והוא לא ביקש לחזור בו מהודאתו בדיון שהתקיים בפני בית המשפט קמא ביום 26.3.2018, בו ביקש המערער ליתן הסבר מדוע לא התייצב, בשנית, בפני הממונה על עבודות שירות.

21. רק במסגרת הערעור ביקש המערער, לראשונה, לחזור בו מהודאתו. וזאת, מנימוקים כלליים ביותר, לפיהם "הסיבה שכן הודיתי מהלחץ... היה עליי סוג של לחץ ונפילתי מחוסר ידיעה" (עמ' 3 שו' 27-28 לפרוטוקול מיום 5.6.2018); "עניין ההודאה נבע מלחץ" (הודעת המערער מיום 13.6.2018). אולם, בהתאם לפסיקת בית-המשפט העליון, נימוקים כלליים מעין אלו, המועלים לראשונה בשלב הערעור, אינם יכולים להוות נימוק לחזרה מהודאה.

22. ועוד: הוצגו לי המסמכים שקיבל המערער כאשר קיבל לידי את גזר דינו של בית המשפט לתעבורה בתת"ע 17-04-2040, הוא גזר הדין שפסל את המערער מלנהוג. בגזר הדין מיום 15.5.2017 נאמר שעל המערער נגזר "פסילת רישיון נהיגתו לתקופה של 21 יום". לגזר הדין צירפה מזכירות בית המשפט "הודעה בדבר פסילת רישיון נהיגה". בהודעה נאמר ברחל בתך הקטנה כי **"עליך להמציא רישיון מיידי למזכירות בית המשפט בו הוטלה הפסילה"**, וכי **"מיום שנודע לך על פסילת רישיון נהיגה אסור לך לנהוג"**.

23. במהלך הדיון שהתקיים בערעור ביום 27.12.2018, מסר המערער כי "להפקיד מיד היה רשום, לא היה ברור שהפסילה חלה עוד בטרם הפקדת [הרישיון]... המכתב היה 7 עמודים, בדף הראשון היה מצוין את שלושת הדברים שנגזרו: קנס, שלילה על תנאי ושלילה בפועל, דפדפתי בשבעת העמודים, אולי שם בפנים היה כתוב משהו, זה לא בצורה שמשהו שכן אדם... התייעצתי עם עורך דין בזמנו" (עמ' 8 שו' 3, 16-18 עמוד 3).

לפרוטוקול).

24. בנסיבות אלו, כאשר הבקשה לחזרה מהודאה הוגשה לראשונה בשלב הערעור, ונוכח הדברים המפורשים שנכתבו בהודעה שנשלחה למערער בעניין פסילת רישיונו בתת"ע 2040-04-17, כמו גם נוכח דברי המערער עצמו, שוכנעתי כי אין בענייננו נימוקים מיוחדים, שיש בהם כדי להתיר למערער לחזור בו מהודאתו בשלב הערעור.

25. אשר לנסיבות האישיות של המערער: המערער ביקש כי לחלופין עונשו יוקל בשל נסיבותיו האישיות. בית המשפט קמא התייחס לנסיבות אלו בגזר דינו, והתחשב בהם בעת גזירת הדין. במסגרת הדיון בערעור פורטו נסיבות אישיות נוספות, שאירעו לאחר גזר הדין של בית המשפט קמא, נסיבות שמטעמי צנעת הפרט לא אפרטן. עם זאת, נוכח גזר דינו המקל ממילא של בית המשפט קמא, אין בנסיבות אישיות חדשות אלו כדי להוות עילה להתערבות בגזר הדין.

26. מטעמים אלו, דין הערעור להידחות.

אשר על כן, הערעור נדחה. המערער יפקיד את רישיונו במזכירות בית המשפט עד ליום 3.2.2019.

ניתן היום, כ' טבת תשע"ט, 28 דצמבר 2018, בהעדר
הצדדים.